

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 387/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., K., toho času vo výkone trestu, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 131/2008 z 28. mája 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2008 doručená sťažnosť M. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 131/2008 z 28. mája 2008.

2. Sťažovateľ v sťažnosti v podstatnom uviedol, že na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku je vo výkone trestu odňatia slobody, na ktorého výkon nastúpil 13. septembra 2007. Uviedol, že 8. októbra 2007 požiadal Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu, o čom však okresný súd nikdy nerozhodol. Následne 18. februára 2008 opätovne požiadal okresný súd o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu, o čom okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 5 PP/28/2008 30. apríla 2008 tak, že žiadosť zamietol s poukazom na to, že od odsúdeného nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú ako dôkaz pripojil aj k sťažnosti podanej ústavnému súdu, a zároveň do tejto sťažnosti prepísal aj jej obsah. V sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu namietal najmä porušenie § 415 ods. 3 a § 176 ods. 2 Trestného poriadku, čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jadro jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu tvorilo namietané porušenie povinnosti okresného súdu rozhodnúť o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie podľa § 415 ods. 3 Trestného poriadku v lehote 60 dní od podania žiadosti, čo podľa sťažovateľa okresný súd porušil, keď o jeho žiadosti rozhodol až 30. apríla 2008 (teda 70 dní po podaní žiadosti). Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu odôvodnil aj judikatúrou ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a všeobecných súdov. Krajský súd sťažnosť sťažovateľa uznesením sp. zn. 3 To/131/2008 z 28. mája 2008 zamietol. Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu v podstatnom vytýka krajskému súdu konanie v rozpore s čl. 152 ods. 4, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 1 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie § 176 ods. 2 Trestného poriadku. Aj vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sťažovateľ cituje judikatúru ústavného súdu a ESLP, ktorú podľa jeho názoru krajský súd pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu nerešpektoval. Konkrétne však sťažovateľ vytýka krajskému súdu v podstate len nedostatok odôvodnenia jeho uznesenia.

3. Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho základné práva podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 1 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené postupom krajského súdu, a žiadal, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu „*dodržiavať postup, ktorými môžu konať*

iba na základe ústavy, v jej medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch stanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky, ľudia sú slobodný a rovný v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné, všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní, Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky, právo na spravodlivé súdne konanie.“. Ďalej sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že „Sťažovateľ sa dňom doručenia tohto nálezu prepúšťa na slobodu“. Žiadal aj zrušiť uznesenie krajského súdu a priznať primerané finančné zadostučinenie v sume 500 000 Sk. Napokon žiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu, prednostné prerokovanie veci a priznanie trov právneho zastúpenia.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže zistil, že táto je zjavne neopodstatnená, rozhodol o jej odmietnutí.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

6. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pod ústavnosťou v najužšom zmysle treba rozumieť dodržiavanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, ale aj právnickými osobami a fyzickými osobami. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

7. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces (a súvisiacich práv) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Z týchto hľadísk potom ústavný súd preskúmal rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistil žiadnu

skutočnosť, ktorá by poukazovala na sťažovateľom namietaný postup súdu spočívajúci v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia a nerešpektovaní základných práv sťažovateľa.

8. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa, okrem iného uviedol: „*Po preskúmaní napadnutého uznesenia a predchádzajúceho konania na základe podanej sťažnosti krajský súd zistil, že odsúdený M. J. vykonáva v súčasnosti úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 1 T 38/04 zo dňa 11. 04. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina sp. zn. 3 To 82/2007 zo dňa 13. 09. 2007 pre pokus trestného činu znásilnenia podľa § 8 ods. 1, § 241 ods. 1, trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 4 a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., účinného do 31. 12. 2005. Pre výkon tohto trestu bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.*

Podaním doručeným súdu dňa 19. 02. 2008 požiadal odsúdený M. J. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd v Banskej Bystrici vyžiadal hodnotenie Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v B., a po vyhodnotení všetkých dôkazov na verejnom zasadnutí žiadosť odsúdeného zamietol s poukazom na to, že u odsúdeného nie je možné očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Krajský súd v Banskej Bystrici po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je zákonné a správne, pretože v posudzovanom prípade u odsúdeného M. J. nebola splnená jedna zo zákonných podmienok, vyžadovaná ustanovením § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. pre jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Z hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v B. zo dňa 29. 02. 2008 vyplýva, že menovaný svojim správaním a plnením svojich povinností zatiaľ nepreukázal splnenie podmienok pre prípadné podmiennečné prepustenie. Plnenie povinností je len v základnej rovine, preto riaditeľ ústavu neodporučil M. J. podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody.

Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení, vychádzajúc z ustanovenia § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák., musí súd zhodnotiť konanie odsúdeného pred spáchaním trestného činu, jeho správanie vo výkone trestu, a zároveň reálne zhodnotiť predpoklad, či v budúcnosti

povedie riadny život, pričom prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V danom prípade je potrebné konštatovať, že odsúdený M. J. vo výkone trestu odňatia slobody zatiaľ nepreukázal splnenie podmienok pre prípadné podmiennečné prepustenie a aj krajský súd dospel k záveru, že v prípade odsúdeného je ďalší výkon trestu dôvodný a potrebný v záujme naplnenia účelu trestu, a zároveň aby bol naplnený reálny predpoklad, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život, a to najmä s prihliadnutím na závažnosť ním spáchaného trestného činu. Pri rozhodovaní o sťažnosti krajský súd prihliadol v zmysle ustanovenia § 66 ods. 2 Tr. zák. aj na skutočnosť, že odsúdený vykonáva trest odňatia slobody v ústave s prísnejším režimom - so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd na podklade námietok sťažovateľa, týkajúcich sa oneskoreného rozhodnutia okresného súdu o podmiennečnom prepustení v zmysle ust. § 415 ods. 3 Tr. por. preskúmal napadnuté uznesenie prvostupňového súdu aj v súvislosti s posúdením dôvodnosti tohto oneskoreného rozhodnutia, pričom zistil, že oneskorené verejné zasadnutie súdu prvého stupňa, predmetom ktorého bolo rozhodnutie o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody nebolo spôsobené nečinnosťou súdu, ale bolo zapríčinené objektívnymi skutočnosťami - Okresný súd v Banskej Bystrici nemal k dispozícii základný spisový materiál o predchádzajúcom odsúdení ods. M. J. sp. zn. 1 T 38/04, ktorý je potrebný pre rozhodnutie o podmiennečnom prepustení. Zo spisového materiálu je zistiteľné, že okresný súd už dňa 05. 03. 2008 žiadal Okresný súd Čadca o zaslanie súvisiaceho spisového materiálu sp. zn. 1 T 38/2004, tento však nebolo možné Okresnému súdu Banská Bystrica zaslať, pretože sa nachádzal na Ministerstve spravodlivosti SR v Bratislave na prieskumnom konaní. V súvislosti s lehotou 60 dní, ktorú určuje Trestný poriadok v ustanovení § 415 ods.3 Tr. Por., na rozhodnutie o podmiennečnom prepustení je potrebné uviesť, že táto lehota má význam pri krátkodobých trestoch odňatia slobody, preto ani námietky odsúdeného, týkajúce sa tejto lehoty, nemali v danom prípade nijaký vplyv na samotné rozhodnutie a je potrebné ich považovať za neopodstatnené.

... S poukazom na uvedené skutočnosti senát krajského súdu sťažnosť odsúdeného M. J... ako nedôvodnú zamietol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia. “

9. Takáto interpretácia a aplikácia príslušných trestnoprávných noriem krajským súdom nie je svojvoľná, je vnútorne logická a závery z nej vyplývajúce nemožno podľa ústavného súdu považovať za neodôvodnené, či dokonca arbitrárne s priamym dopadom na tie základné práva, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Krajskému súdu (resp. jeho uzneseniu) nemožno vytknúť žiadne pochybenie, ktoré by vyžadovalo ústavno-súdnu korekciu jeho rozhodovacej činnosti. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza aj túto skutočnosť: *„Sťažovateľ netvrdí, že by krajský súd nemal tak právo rozhodnúť, ako v uzn. rozhodol, ale namieta to, že sa v odôvodnení uznesenia nevysporiadal s námietkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti proti uzneseniu. Ku konkrétnym námietkam sťažovateľa sa krajský súd v cit. uznesení vôbec nevyjadril, ako keby ich nebol ani sťažovateľ vôbec znášal.“* Ústavný súd preto preskúmal aj obsah sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola jeho žiadosť o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietnutá. Po jej preskúmaní a oboznámení sa s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu, však ústavný súd musí konštatovať, že sťažnosť sťažovateľa je aj v tomto smere zjavne neopodstatnená.

10. Súdna ochrana poskytovaná všeobecným súdom sa prejavuje v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rovnako EŠLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Ústavný súd vo veci sťažovateľa poukazuje aj na skutočnosť, že rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu (ako aj rozhodnutie o sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu) nie je meritórnym konaním vo veci viny a trestu (ten už bol sťažovateľovi právoplatne uložený), ale ide o osobitné

návrhové konanie spadajúce do právneho režimu vykonávacieho konania (štvrtá časť Trestného poriadku), pričom na kladné rozhodnutie vyhovujúce žiadosti nemá žiaden právoplatne odsúdený (ani sťažovateľ) právny nárok. Pri rozhodovaní o takejto žiadosti odsúdeného všeobecný súd v zásade skúma len naplnenie hmotnoprávnych podmienok (§ 66 a nasl. Trestného zákona) a procesnoprávnych podmienok (§ 415 a nasl. Trestného poriadku), za splnenia ktorých môže rozhodnúť o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Rozsahu rozhodovania súdu, ktorý je limitovaný len skúmaním tých podmienok, ktoré zakladajú právomoc súdu podmiennečne prepustiť odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, potom zodpovedá aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie. Podmiennečné prepustenie pred výkonom celého uloženého trestu treba považovať za faktickú modifikáciu dôsledkov právoplatného odsudzujúceho rozsudku súdu, ktorým bol odsúdenému uložený trest za ním spáchaný trestný čin. Rozhodnutím o podmiennečnom prepustení totiž súd, ktorý rozhoduje o žiadosti odsúdeného, de facto skracuje výmer trestu, ktorý odsúdenému právoplatne uložil súd rozhodujúci o vine a treste, ktorý pred rozhodnutím o výmere trestu skúmal všetky okolnosti rozhodujúce podľa Trestného zákona pre jej určenie. V prípade sťažovateľa okresný súd (ktorého rozhodnutie však ústavný súd rešpektujúc ústavný princíp subsidiarity nepreskúma) po preskúmaní pôvodného spisového materiálu, žiadosti odsúdeného a vyjadrenia riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody dospel k záveru, že odsúdený (sťažovateľ) nesplnil hmotnoprávne podmienky, za splnenia ktorých by ho mohol podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody [§ 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona]. K prekročeniu lehoty na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ústavný súd len okrajovo dodáva, že toto síce môže za istých okolností viesť k porušeniu práv odsúdeného, čo však nie je prípad sťažovateľa. Takéto krátke prekročenie lehoty z objektívnych dôvodov (zdržanie v doručovaní spisu z iného súdu, ktorý rozhodoval vo veci samej v dôsledku skutočnosti, že spis sa nachádzal na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky) totiž nezakladá zbytočný prietah v konaní ani porušenie práva na konanie v primeranej lehote, a teda nevyžaduje ústavno-súdnu korekciu.

11. Rovnako ako okresný súd, aj krajský súd v uznesení, ktoré sťažovateľ napadol sťažnosťou podanou ústavnému súdu, dospel k záveru, že v prípade odsúdeného je ďalší

výkon trestu dôvodný a potrebný v záujme naplnenia účelu trestu, a zároveň aby bol naplnený reálny predpoklad, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život, a to najmä s prihliadnutím na závažnosť ním spáchaného trestného činu. Aj podľa ústavného súdu nie je bez právneho významu posudzovať pri skúmaní splnenia podmienok na podmienené prepustenie aj povahu trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený (pokus o znásilnenie, obmedzovanie osobnej slobody a vydieranie). Závery krajského súdu sú podľa ústavného súdu náležite zdôvodnené, krajský súd odpovedal na všetky relevantné námietky sťažovateľa (vrátane námietky o prekročení lehoty na rozhodnutie), a majú oporu v platnom práve. Ústavný súd rovnako nezistil ani žiadne porušenie sťažovateľom označených práv, aj keď treba uviesť, že ústavný súd ani nemohol vysloviť porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy bez toho, aby toto bolo vyslovené v spojitosti s porušením konkrétneho práva sťažovateľa.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05). S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

13. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v petite jeho sťažnosti. Ústavný súd však uvádza, že ani v prípade, ak by sťažnosti vyhovel, nemá právomoc sám rozhodnúť o prepustení sťažovateľa na slobodu, ako sa toho tento domáha, pretože to spadá do výlučnej právomoci všeobecných súdov.

P o u č e n i e Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2008